

Část první

Běžel lesem osvětleným pouze jemným světlem brzkého rána. Nohy v botách z vlčí kůže lehce dopadaly na mechem porostlé podloží. I přesto si dával pozor, aby náhodou nešlápl na nějakou větvičku. Věděl, že pokud by v okolí byla nějaká hlídka, jediný zvuk by stačil, aby je ji k sobě přilákal. Na chvíli se zastavil, předklonil se a vydýchal. Pak pokračoval. Svěřili mu jeho první důležitý úkol, musí ho splnit. A to co nejrychleji a nejlépe, jak dokáže.

Najednou uslyšel ránu. Přikrčil se a snažil se zjistit, co se stalo. První co ho napadlo bylo, že se blíží skřetí hlídka. Ale co vydalo ten zvuk? Takhle skřeti nezní. Svůj prvotní nápad zamítl. Rozum mu říkal, že má pokračovat v plnění úkolu, ale jeho zvědavost ho přiměla k tomu, aby se pokusil přikrčený u země dorazit k místu, odkud onen zvuk zněl. Vskutku tam nebyla skřetí hlídka. Na zemi mezi nepřírozeně zohýbanými kořeny totiž ležel muž.

Muž si mnul světle hnědé vousy a koukal do země. "Poslední, co si pamatuji je, že mne odváděli do Kolonie..." řekl se zamyšleným výrazem.

"Do Kolonie?" zeptal se Darien. Muž se probudil chvíli potom, co ho Darien našel. Až do teď, a to i přes Darienovi dotazy, muž nepromluvil. Darienovi svítla jiskřička naděje. Možná se s tím mužem domluví a dokonce pro Poslední Odboj získá nového člena. Oproti tomu je jeho úkol směšná maličkost. Když ale slyšel, co mu muž řekl, trochu znejistěl. "Kolonie oficiálně přestala fungovat před více než patnácti lety, když bariéra padla a skřeti obsadili Myrthanu," řekl a sledoval cizincovu reakci. Ten si promnul rukou obličej a na jeho obličeji se zračilo zmatení. "Skřeti obsadili Myrthanu? Vždyť... Vždyť jsem ve válce vyhrávali," řekl a snažil se pochopit, co se děje. Darien absolutně netušil, o čem neznámý mluví. Narodil se za války, ve které zemřeli jeho rodiče a pod výchovou svého strýce vyrůstal v období, kdy už skřeti ovládali všechna území, která dřív spadala pod krále Myrthany. Ve svých patnácti letech se pak přidal k jediné stále fungující organizaci bojující proti skřetům, k Poslednímu Odboji.

"Nevím, každopádně jsme prohráli," řekl. Muž na něj se zájmem pohlédl. Předtím si nevšiml, že ten, kdo ho zachránil je ještě v podstatě chlapec. Pokýval chápavě hlavou a znovu upřel pohled před sebe. Darien se zvedl. "Vyrážíme. Zavedu tě do nejbližšího tábora. Měl by tam být můj strýček. Postará se o tebe a já se vrátím ke svému úkolu," oznámil. Cizinec se po jeho vzoru postavil a následoval chlapce, který vyrazil zuřivým tempem. Když popoběhl a zarovnal krok vedle svého záchrance, Darien se na něj podíval. "Zapomněl jsem se zeptat jak se jmenuješ. Já jsem Darien," představil se a lehce nadzvedl koutky úst.

"Já jsem," začal muž. Pak se pousmál a dokončil větu, i když trochu jinak, než původně chtěl: "Vlastně na tom nezáleží." Darien se na něj trochu nechápavě podíval, ale pak pokračoval v cestě. "Strýček bude rád, že přivádím nového člena. Vychoval mě, je to dobrý člověk. Postará se o tebe," řekl po chvíli Darien.

"Proč myslíš, že se k vám chci přidat?" zeptal se muž. Darien se zastavil a pohlédl na něj se špetkou humoru v očích, ale s vážným obličejem.

"Chtěl by ses radši přidat ke skřetům? A olizovat jim boty potom co rozšlápnou hlavu nějakému tvému příteli? Protože takhle to u nich chodí, víš? Jejich žoldáci si mysleli, že vyhráli, když se k nim přidali," Darien se otočil a pokračoval v cestě "Ale ne. Až na ty nejlepší olizovače bot z nich jsou na tom možná hůř, než my, než Odboj. Pracují jako otroci, i když spíš než krumpáčem máchají mečem. Jestli se ti tahle vyhlídka líbí, můžeš jít," dokončil Darien.

"A jak tohle všechno víš? Jak jsou na tom žoldáci, jak to u skřetů funguje..." zeptal se cizinec. Darien trochu znervózněl, pak ale zvedl bradu a odvětil: "Od našich zvědů, pochopitelně." Muž se usmál, ale dál už se mladíka na nic neptal. Líbil se mu. Byl odvážnější

a dobrosrdečnější, než mnoho generálů a válečných hrdinů, které poznal.

O nějakou dobu později se nad obzorem objevil kouř. Darien na to znepokojeně pohlédl a zrychlil. Když dorazili k okraji lesa mladík se rozběhl. Bezejmenný ho následoval. Vyběhl na mýtinu, kde už Darien stál a sledoval to, co zbylo z dřívějšího tábora Odboje. Mezi doutnajícími troskami už předtím chatrných staveb ležely tu a tam rozsekané mrtvoly, některé víc než bylo nutné. Darien se rozběhl k jednomu z těl. Bezejmenný v jeho očích spatřil slzy. Nechal ho o samotě, odešel na druhou stranu trosek a obhlížel budovy a těla. Darien přiběhl k na zemi ležící postavě. Se slzami v očích poklekl vedle svého strýce.

"Strýčku, ne," selhával mu hlas.

"Syn...synovče...přepadli nás..." Darien se podíval na svého strýce. Ještě nebyl mrtvý.

Natahoval k němu ruku a při každém slovu mu z úst vytékala krev.

"Strýčku, ty žiješ!"

"Ne...nadh...nadhloho. Měli promyšlenou... promyšlenou akci... Přišli ze vš... všech stran... skřeti... Koho jsi to... koho jsi přivedl? To... je jedno... Odved' ho do... do hlavní základny... jen tam... tam se dokážete skřetům... ubránit..." Darienův strýc vytřeštil oči a zděšeně se podíval někam nad svého synovce. Darien se chtěl ohlédnout, ale to už ho muž, který ho vychoval odstrčil stranou. Chlapec ještě zachytil pohledem skřeta tyčícího se nad jeho strýčkem. Sekerou ještě před chvílí napřáhnutou nad jeho hlavou seknul směrem dolů, přímo na jeho strýce. Ostří mohutné zbraně dopadlo. Darien uslyšel prasknutí a na obličej mu ulpěla krev společně s kousky mozku. Tou chvílí ale už bezejmenný běžel směrem k němu s kopím, které stihl popadnout. Skřet si ho všiml a pokoušel se vytrhnout svou zbraň z lebky mrtvoly. Nestihl to. Bezejmenný cizinec do něj naběhl plnou rychlostí s kopím napřaženým před sebe. To se zabodlo do skřetova břicha, přetrhalo orgány a vyšlo druhou stranou znovu ven. Bezejmenný nestihl zastavit a do skřeta narazil. Když se vzpamatoval, ustoupil pryč od mrtvoly skřeta.

Darien pozoroval svého mrtvého strýce a pár slz se mu skoulelo po tvářích. Pak si utřel oči a zvedl se z kleku. "Musíme jít," pronesl. Bezejmenný pokýval hlavou a následoval Dariena.

Už se stmívalo když dorazili k budově, která byla patrně dříve součástí nějakého většího komplexu, snad farmy. Bezejmenný si všiml jakéhosi kostela, který stál naproti stavení. Bohové tento lid při válce moc nechránili, pomyslel si. Pak zakroužil hlavou a následoval Dariena do budovy. Vnitřek byl poměrně skromný, vlastně úplně prázdný. Darien došel do rohu místnosti, kde několikrát zadupal na podlahu. Pak ustoupil a rituál ještě jednou zopakoval. Když ustoupil podruhé, v koutě se nadzvedl kus podlahy a zespod vykoul vousej obličej.

"Ach, to jsi ty Dariene! A kohopak to máš s sebou?" zeptal se muž nedůvěřivě. Darien se k němu sklonil a něco mu říkal tak, že to bezejmenný neslyšel. Strážce nejdříve sledoval bezejmenného, ale potom obrátil pohled na Dariena. "To je mi líto, ale žijeme v době, kdy musíme počítat se vším," řekl a v jeho hrubém hlase zaznělo něco chlácholícího a utěšujícího. Uvolnil vstup v rohu a pak následoval Dariena a bezejmenného, kteří vešli do podzemí.

"Pojď, za rohem už bude pochodeň," řekl odněkud ze tmy, která je najednou obklopila Darienův hlas. Když s Darienovou vedoucí rukou na rameni zašel za roh, vskutku ho oslepilo světlo pochodně. Pokračovali dál chodbou podepřenou dřevěnými opěrami. Po nějaké době se po stranách začaly objevovat chodby a dveře. Nakonec se Darien zastavil před jedněmi z těchto dveří a zatukal. Chvíli čekali, a potom se dveře otevřely. Zevnitř vykoul tvář ženy. Když poznala Dariena, usmála se.

"Prosím zůstaň tady, jen si o něčem promluvíme a pak pro tebe někdo přijde," řekl Darien bezejmennému a vešel společně se ženou do místnosti. Než se dveře zavřeli, dokázal si bezejmenný všimnout stolu uprostřed místnosti a postav rozsazených kolem něj. Po nějaké době z dveří vyšel muž v kožešinách a usmál se na bezejmenného, čímž se mu ještě zvýraznily vrásky od smíchu.

"Ahoj, jmenuji se Jasir. Pojd', vezmu tě k sobě, dám ti najíst a napít," řekl a vyrazil směrem dál od místa, kudy sem bezejmenný přišel. Za chvíli se zastavil a otevřel jedny z dveří. Uvnitř byla na jedné straně postel a uprostřed stůl s dvěma křesly. Po stranách byly ještě police s všelijakým harampádím a přímo naproti dveřím velký krb. Na bezejmenného působila místnost útulně, připomínala mu domov, na který už si nepamatuje.

"Tak se posad', uvařím ti čaj. Pověz mi odkud pocházíš a jak ses dostal sem," řekl a začal vařit vodu.

"Já nevím, poslední co si pamatuji je, že mě nějakí vojáci odváděli do Kolonie,"

"Do Kolonie?" zeptal se Jasir se zájmem a přestal se věnovat přípravě čaje.

"Já vím, Darien už mi řekl, že je to nesmysl, ale takhle si to pamatuji,"

"Ne, počkej," řekl Jasir a sedl si na křeslo naproti bezejmennému, "Je to vážně to jediné, na co si vzpomínáš? Nevybavují se to jména jako Gomez, Lee?"

"Já... Nevím, něco mi říkají, ale nedokážu si je s nikým spojit," odpověděl zmateně bezejmenný.

"Darien mi řekl, že se nepředstavuješ jménem a jak jsi pohotově zareagoval a zabil skřeta, když zaútočil. Já, počkej, počkej tady, někoho sem přivedu... Možná jsi naše záchrana, možná se bezejmenný hrdina konečně vrátil," zběsile zakoktal Jasir a zvedl se z křesla. Když běžel ke dveřím, drknul nohou do stolku a překlopil ho. Ten člověk je šílenec, musí to být šílenec, pomyslel si bezejmenný, ale počkal, než se Jasir vrátí.

Po chvíli nervózního čekání, která se bezejmennému zdála jako několik hodin, se otevřely dveře. Dovnitř vešel Jasir a s ním ještě jeden muž. Na jeho snědé kůži se rýsovalo několik jizev.

"Je to on, jsem si jistý," řekl nově příchozí potom, co se rychle podíval na bezejmenného.

"Určitě, nikdy nezapomenu na jeho tvář," řekl a bezejmennému se zdálo, že tvář toho muže už také někdy viděl.

"Tohle je lan," začal Jasir a pozorně bezejmenného sledoval, "Byl také v Kolonii, potkal tě tam. Ty jsi člověk, který zničil bariéru okolo Kolonie a zabil mocného démona. A teď, teď nás zachráníš."

Část druhá

"Ne, ne, ne, ne. Nic takového se nestalo," řekl bezejmenný, ale z jeho hlasu byla slyšet nejistota. Potom, co lan řekl, že je to on, zavedl ho Jasir do místnosti, kam předtím vešel Darien. Ten tam pořád byl a kromě něj i spousta dalších lidí. Podle toho, co pochopil se jedná o vedení celého odboje. Jira, žena středního věku, která vedla předcházející rozhovor, složila hlavu do rukou. Chvilí přemýšlela, pak pohlédla na bezejmenného.

"Takže, asi už se nikam nedostaneme. Jasir tě zavede do nějakého pokoje, už je pozdě. Podle toho, co říkal Darien, jsi dobrý a pohotový válečník. Ráno pro tebe někdo přijde," řekla a pokynula rukou Jasirovi. Ten se zvedl a kývnul hlavou na bezejmenného. Zavedl ho dál chodbou, pak zabočil do jedné z vedlejších chodeb a otevřel jedny z dveří. "Dnes přenocuješ tady, dobrou noc, už jdu také spát," řekl a unaveně odešel pryč. Bezejmenný uleh na postel a zapřemýšlel se. Chtěl Odboji pomoci, ale zároveň nevěděl o ničem o čem mluvili. Všechna jména, všechny jeho údajné činy, to všechno mu něco připomínalo, ale jako by část jeho odmítala přijmout to. Nakonec odložil stresující myšlenky a uložil se ke spánku.

Počkejte, mám dopis, nejvyšší kruh, přání
Pak pád a voda, voda,
Rána po probuzení, Diego
Diego a Milten a Gorn a Lester
Tábory, Gomez a Lee
Ohnisko v trollím kaňonu a Diego
Spáč
Slepý mág, Xardas
Spáč
Rudná halda, Milten, Uzriziel
Spáč
Xardas, vyznavači
Spáč
Uzriziel, Spáč
Rána, světlo, všude světlo, světlo a rána
Veliká bolest a světlo
Pak nic, ne vůbec jen světlo, světlo a bolest

Bezejmenný se s leknutím probudil. Byl celý zpocený. Co, co se to stalo? O tomhle mluvili? Asi měli pravdu. Neví co se děje. Ale asi měli pravdu. Je tím o kom mluvili. Musí jim to říct. Musí jim říct, že si vzpomněl. Vzpomněl si na Diega, na Miltena. Vzpomněl si na Spáče. A na světlo, na neutichající bolest. Pravděpodobně bylo ještě velmi brzy, ale už nechtěl znovu spát. Věděl, že by se sny vrátily a s nimi i to světlo. Zvedl se z postele. Byl zpocený, ale neměl oblečení, do kterého by se převlékl. Vyšel na chodbu. Zamířil do místnosti, ve které předtím přede všemi řekl, že nic takového neudělal. Teď se tam vrací, aby řekl, že udělal. Když otevřel dveře. Jira, která tam stále seděla a psala do nějakých papírů se na něj podívala.

"Co potřebuješ?" zeptala se a jen letmo vzhlédla od papírů.

"Já, já jsem si vzpomněl. Na všechno. Všechno o čem jste se mě pokoušeli přesvědčit. Jsem tím, kým si myslíte, že jsem," řekl. Vrhla na něj překvapený pohled.

"Víš to určitě?" zeptala se ho stejně jako mnohokrát předtím, když tvrdil, že se nic o čem mluvili nestalo.

"Ano, rozhodně. Měl jsem... Sen? Ne, ne sen. Vidinu. Měl jsem vidinu. Na všechno jsem si vzpomněl," řekl a zněl odhodlaně.

"To je úžasné, skvělé! Počkej zavolám ostatní," řekla nadšeně pohodila papíry stranou a vyběhla ze dveří. Za chvíli se vrátila společně s většinou lidí, kteří tam byli předtím.

"Takže, řekni nám všechno, co jsi v té vidině viděl," řekla Jira po tom, co se všichni usadili.

Když dokončil svůj projev, většina přítomných se tvářila šťastně. Jira se postavila a všechny kolem přelétla pohledem.

"Je nám asi jasné, že doopravdy je bezejmenným hrdinou. Že je naše záchrana," znovu všechny přelétla pohledem. Přítomní evidentně souhlasili. "Otázkou zůstává co teď. Zakročíme a pokusíme se zničit skřetí hrozbu, nebo počkáme, neodhalíme naši tajnou zbraň?"

Lidé v místnosti se začali dohadovat a překřikovat všelijakými argumenty. V tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř vpadl zkrvavený člověk. Všichni ztichli, jen Jira přiběhla k muži.

"Alberte? Co se stalo?" zeptala se a pomohla mu sednout si.

"Já, já a další zvědi. Víš Haris a Kenn. My, měli jsme za úkol obhlédnout město. Khorinis. Byli tam skřeti. Spousta skřetů," napil se vody, kterou mu někdo podal, "Oni, bylo tam dost šamanů. Kenn přišel blíž. Mluvili, zmiňovali nějaký rituál, něco velkého. Zároveň, on slyšel, Kenn ještě slyšel něco o zničení. O zničení Odboje, nás. Chtěli jsme se dostat blíž. Pak se jeden šaman otočil. Všiml si nás. On, nevím jak si nás všiml. Ale poslal je na nás. Skřety. Vrhli se na nás. Dostali Harise a Kenna. Byli, já jsem byl dál od hradeb. Kontroloval jsem ústupovou cestu. Jen, dokázal jsem ustoupit díky tomu. Nevšimli si mě. Jednoho skřeta, potkal jsem hlídku, já, zabil jsem ho. Ale sekl mě, já, musel jsem vám to říct. Musím, já potřebuji na ošetřovnu," řekl a s pomocí jednoho z přítomných odešel z místnosti. "Takže," ujala se slova znovu Jira, "Je jasné, jak musíme pokračovat. Pokud skřeti chystají nějaký rituál, musíme zakročit."

Část třetí

"Tady je jídelna. Nikdo tam teď není, přestože přes den je tu většinou plno. Teď se všichni připravují na tu velkou akci. Jsou rádi, že ses tu objevil. A já taky, víš? Nebylo skvělé, žít za vlády skřetů. Vlastně to bylo hrozné. Ale nějak jsme to zvládali. Dohromady, víš? Každý dělal něco, a takhle jsme dokázali přežít. Teď, když se skřetů můžeme zbavit, se naší šance chopíme. Musíme, nic jiného nám nezbývá, leda pokračovat v živoření. A to nikdo nechce," řekl Darien a zavřel dveře do jídelny. Dostal za úkol provést bezejmenného podzemním komplexem a seznámit ho s několika lidmi, zatímco bude vedení promýšlet plán a ostatní trénovat nebo shromažďovat vybavení.

"Nikdy jsem neměl rád tyhle podzemní chodby. Mám pocit, že se musí zbořit a my všichni tu uvízneme, víš? Teď," usmál se Darien, "Teď tě zavedu na místo, které jsem měl vždycky rád," řekl a zabočil do jedné z vedlejších chodeb. Došli k dřevěným vratům a Darien je otevřel. Uvnitř bylo světlo, ale jiné, než ve zbytku komplexu. Bezejmenný pohlédl nahoru a v dálce zahlédl otvor, kterým pronikalo dovnitř světlo. V místnosti byly všude rostliny a vzduch byl v porovnání se zatuchlými chodbami tak osvěžující. Bezejmenný chápal, co se Darienovi líbilo.

"Říkáme tomu Zelený sál. V těch místnostech okolo jsou ubikace rekrutů a cvičiště. Teď tam bude živo, pojď," řekl Darien a zamířil do jedné z postranních chodeb. Ta ústila do místnosti, ve které pilně cvičila skupina rekrutů pod vedením staršího muže. Bezejmenný už se předtím dozvěděl, že osazenstvo podzemního komplexu je složeno z asi stopadesáti vojáků nebo rekrutů a asi sedmdesáti civilistů. Kvůli nadcházející akci se sem navíc sjeli i všichni z ostatních táborů Odboje. Ti společně s civilisty jsou právě podrobováni tvrdému a vynuceně rychlému výcviku. Když si jich vedoucí všiml, něco zahulákal na učně a vydal se k nim.

"Těší mě, že vás poznávám. Alfons Rufus, k vašim službám," řekl s úsměvem směřovaným na bezejmenného, "Jsem velitel výcviku nově příchozích. Právě trénujeme boj muže proti muži. Chcete se k nám přidat?" zeptal se s vynuceným úsměvem a přelétl je pohledem. Darien se podíval na bezejmenného a ten pokýval hlavou. Chopili se dřevěných zbraní a začali s cvičným bojem. Vždy vyhrál bezejmenný, ale Darien nevypadal nijak zklamaně. Když skončili, se smíchem se rozloučili s Alfonsem a Darien provedl bezejmenného dalšími částmi podzemního tábora. Stihli navštívit kovárnu, sklad a kuchyň, než za nimi doběhl muž, který jim vyřídil, že se mají dostavit na vedení.

Když tam přišli, Jira a ostatní členové vedení na ně už čekali. Podle znatelných kruhů pod očima už asi dlouho nespali. Na stole uprostřed místnosti leželo několik podrobných plánů města Khorinis.

"Takže," začala Jira, "Útok začne zítra těsně před soumrakem, což je podle našich zvědů doba, kdy by měl rituál začít. Kdyby bylo po mém, zaútočili bychom už dřív, ale musíme

počkat na další členy odboje. Každá ruka držící meč je dobrá a pomůže. Zaútočíme ze dvou stran," pohlédla na přítomné a pak pokračovala ve vysvětlování plánu.

Bezejmenný byl ve skupině, která měla vtrhnout do města branou u tržiště a zahnat žoldáky a těch pár skřetů, kteří se nebudou účastnit příprav rituálu, až k bráně u Horní čtvrti, kde je překvapí druhá skupina. Jakmile se této hrozby zbaví, vtrhnou do horní čtvrti a využijí bezejmenného, který se do té doby bude držet vzadu a tvářit se jako normální voják, jakožto hlavní zbraň.

Skupinu začal obcházet jeden z velitelů, Alfons Rufus. Vždy se zastavil u jedné ze skupinek a vyřídil, že za chvíli se bude útočit. Když dorazil k bezejmennému s Darienem a několika dalšími vojáky, jeho neupřímný úsměv z včerejšího dne byl ten tam. Místo toho se na jeho tváři zračilo odhodlání bojovat do posledního dechu.

"Za chvíli začínáme, víš co máš dělat?" zeptal se bezejmenného. Věděl, mnohokrát si to přeříkal. Pokýval hlavou. Rufus obrátil pohled na nervózního Dariena a poplácal ho po rameni. "To bude dobrý chlapče, jste poměrně vzadu, mimo bitevní vřavu," řekl. Ještě hodil povzbuzujícím úsměvem po zbytku skupiny složené převážně z nováčků a pak se vrátil k velitelům.

"Bude to drsný, táta je jeden z důstojníků. Řekl mi, že je velká možnost, že nás to, že nás rozdrť. Nevíme prej totiž, kolik jich je, že prej to, jsme tam neposlali moc špehů," chtěl začít konverzovat mladík, který se představil jako Johan, ale jeden ze starších členů, bývalý kuchař, jehož jméno bezejmenný zapomněl po něm syknul. Johan ztichl a radši se připravoval na útok. Za skupinou zašustilo listí.

"Ha! Prý těžká mise! Sledovat, co se děje v tom táboře, ale ono nic! Nikdo tam nebyl, ale pálenka, jo, ta tam byla dobrá. To se bude Johnovi líbit a bude litovat, že nešel se mnou a-" přerušil muž v pomalovaném brnění skřetích žoldáků svůj monolog, když si všiml, že málem stoupl na nějaké ozbrojené muže. I přes svůj stav pokročilé opilosti si uvědomil, co se děje, potom, co si všiml i dalších postav v dálce.

"Co se to tady sakra... Úto-" chystal se muž varovat město, ale nestihl to. Bezejmenný se postavil, vytasil dýku až doted' schovanou v botě. Sekl nahoru a rozřízl muži hrdlo. Doufal, že si nikdo z města výkřiku nevšiml. I přesto, že žoldáka utišil, než stihl všechny varovat, z města někdo vyšel.

"Gile? Si to ty? Co jsi u těch odbojářů zjistil? Chystaj se zaútočit na město?" zahalekal a poslední větu doprovodil smíchem.

"Útok! Nemůžeme na nic čekat! Smažte ty červy z povrchu zemského!" zařval Alfons Rufus a s tímto pokřikem vyběhl do útoku. Žoldák v bráně si nestihl před smrtí ani uvědomit, co se děje. Řev odbojářského vojska i tak dokázal všechny na tržišti varovat. U brány se seřadila skupina žoldáků a skřetů. Nejdřív se pokoušeli vstup do města ubránit, ale pak pochopili, že jsou v početní nevýhodě a začali ustupovat. Jednotlivé skupiny odbojářů by je dokázaly obklíčit a zničit, ale to neudělaly. Tlačily skupinu skřetů, ke které se postupně přidávali další skřeti, k vstupu do horní části města. Tam už se vytvořila velká masa skřetů a žoldáků, kteří chtěli vrátit úder a pomstít své kamarády ušlapané stovkou vojáků. Začali zatlačovat odbojáře zpátky. Ještě než se z brány, odkud měl přijít odvetný útok, vyřítlo vojsko, někdo vyběhl na cestu a zařval: "Scare, tady!" Bezejmenný ten hlas poznal. Patřil Ianovi. Potom Ian vykřikl. Spadl na zem a za ním si bezejmenný všiml kováře, kterého potkal při prohlídce, který v rukou svíral nyní už zkrvavený meč. Z masy žoldáků vystoupila postava, kterou bezejmenný poznal. Máchala nad hlavou zakřivenou čepelí a křičela rozkazy: "Běžte, zataraste bránu, musíte ji ubránit! Udržte je venku! Jsou tam další!" Skřeti na jeho příkazy moc nedbali, ale žoldáci uposlechli okamžitě. Vojsko, které se vyhrnulo z lesa, narazilo na

zed' z lidských těl a ostrých zbraní. Pro Odboj to nevypadalo dobře, když se ozvalo chřastění oceli a z ulice táhnoucí se naproti bráně vyběhla skupina odbojářů v čele s Jasirem a za ní množství narychlo ozbrojených osob v otrhaném oblečení. Některé postavy v červených hábitech kolem metaly blesky a ohnivé střely, kterými ostřelovaly skřety. Jasir vtrhl mezi obě skupiny skřetů a s ním i jeho vojáci. Scar znovu začal křičet rozkazy a žoldáci se stahovali na schody do Horní čtvrti, které mohli lépe ubránit. Dobré, pomyslel si bezejmenný.

Pravděpodobně se dostali do města před útokem a osvobodili vězně.

Boj byl hrozně hlučný. Bezejmenného už bolela hlava. Ale i bitevní vřavu přerušilo tak silné zahřmění, jaké bezejmenný ještě nikdy neslyšel. Obloha změnila barvu na krvavě rudou a ve vzduchu bylo najednou cítit něco divného. Odbojáři v řadách před ním se rozestupovali a uvolňovali cestu Alfonsu Rufusovi s nějakým dalším mužem.

"Tohle je Axel. Je to taky velitel. Seber několik lidí, musíme zabít toho velitele a dostat se do Horní čtvrti!" řekl a spolu s vousatým mužem, se kterým přišel, se posunuli a začali oslovovat několik lidí. Bezejmenný vysvětlil Darienovi, co se děje a společně s ním a dvěma veliteli se začal prodrat masou vojáků. Připojil se k nim Johan a ten starší kuchař. Když procházeli kolem Jasirovi skupiny, bezejmennému dopadla na rameno těžká ruka. Otočil se a pohlédl do snědé tváře někoho, koho dobře znal.

"Gorne! Znovu se setkáváme! Potom, potom mi řekneš, co se s tebou stalo, ale teď musíme zabít Scara a proniknout do Horní čtvrti. Přidáš se? Tvoje sekera by se hodila," řekl překvapeně.

"Jasně, mlácení skřetů. Zase jako za starejch časů!" zasmál se a poplácal bezejmenného po rameni. Jakmile dorazili k hranici mezi lidmi a skřety, Axel a Gorn se dostali dopředu a začali se probíjet řadami skřetů a žoldáků. Bezejmenný vytasil meč. Už je to dlouho, co ho držel v ruce, ale pořád mu ta tíha připadala uklidňující a bezpečná. Když už dorazili téměř ke Scarovi, skřeti a žoldáci je obklíčili.

"Zabte toho zmetka, já nalákám a zadržím ty chlupatý svině," ušklíbnul se vousáč, "A taky ty skřety," řekl a vrhnul se mezi nepřátele. Zasáhl jich spoustu, ale po chvíli i oni trefili jeho. Několikrát. Mnohá ze zranění, která utržil, byla smrtelná, ale on neustále masakroval další hordy nepřátel. Bezejmenný pokračoval po schodech až dorazil ke Scarovi.

"Ty?" zeptal se ustrašeně Scar a začal ustupovat do horní čtvrti.

"Já," řekl bezejmenný a několika skoky se dostal přímo za bývalého rudobarona. Sekl seshora mečem a sjel jím po Scarově páteři. Ten vykřikl a zhroutil se do kaluže krve. Žoldáci se bez vedení rozpadli a odbojářská armáda je dokázala rozdrtit. Bezejmenný pohlédl na své spolčníky - všichni stáli a pobíjeli zbytek skřetů. Alfons se přiblížil k bezejmennému.

"Axel je mrtvej, musíme pokračovat do horní čtvrti," snažil se přehlušit všudypřítomný hluk.

Bezejmenný prošel společně se svou skupinou a několika dalšími lidmi branou do Horní čtvrti. Ještě jednou se ohlédl a mrknul na Jiru, která, když si ho všimla, zavelela svým vojákům a společně s nimi následovala bezejmenného. Na náměstí osvětleném rudým světlem zbývalo už jen několik skřetů a šamanů, ale pořád to byla překážka pro už také méně početné odbojářské vojsko. Za nefunkční fontánou stál na útvaru z kostí šaman pomalovanější, než všichni ostatní a recitoval něco nad ohněm stejné barvy, jako měla obloha. Bezejmenný vykročil směrem k šamanovi zatímco ostatní se pokoušeli vyřídit nepřátele okolo. Ohlédl se. Gorn s několika mágy se pokoušeli vyřídit šamany. Alfons s Jirou a skupinou vojáků obklíčili skupinu skřetů. Ve Spodní čtvrti Jasir vyřizoval poslední zbytky žoldáků. Darien nebyl v dobré pozici. Byl daleko od kohokoliv jiného, ale právě zabil skřeta. Jak si otíral meč od jeho krve, rozběhl se na něj jiný skřet s kopím. Darien si ho nevšiml, bezejmenný ano. Rozběhl se směrem k Darienovi a skřetovi. Napřáhl meč a sekl. Odsekl skřetovi hlavu. Ten se skácel a přitom zabodl kopí do těla bezejmenného. Hrdina zakolísal a

udělal několik kroků dozadu. Darien ho zachytil a znepokojeně se díval na ránu.

"Pomoz, pomoz mi to vytáhnout," dostal ze sebe bezejmenný. Společně dostali z jeho těla zbraň a Darien mu pomohl sednout si.

"Musíš, musíš zabít toho pomalovaného šmejda," řekl a podával Darienovi meč, "Jestli stihne dokončit rituál, jestli to stihne, nedokážeme ho už zastavit," řekl. Darien znepokojeně hleděl na jeho zranění, ale meč převzal.

"O mě se nestarej, byla to rána jen do boku. Zvládnou to, teď už běž," řekl a popoháněl ho rukou. Darien mu nevěřil. Nevěřil ani své matce, když mu říkala to samé. Zemřela. Ale musí jít. Musí zabít toho šamana. Když dorazil až k fontáně, v očích měl slzy ale na tváři zuřivý výraz.

"Podívej se na mě ty špinavá stvůro! Podívej se na mě než tě zabiju!" zařval směrem ke skřetímu čaroději. Ten se na něj přes rameno podíval. Když uviděl, že ten, kdo ho tak oslovil je ještě dítě, otočil se a jeho tlama se zkroutila ve vlčím úsměvu.

"Ty mě nezastavit, nezabít. Nikdo mě nezabít. Protože já nejmnocnější. Rituál už skoro hotov. Ty nic nedokázat," zasmál se hrůzostrašným smíchem.

Darien zaútočil se zuřivým výkřikem, ale jeho zbraň narazila do nějaké neviditelné zdi.

Šaman se zasmál a chtěl se otočit zpět k ohni, ale pak se Darienův meč začal posouvat ve zdi. Šamanův úsměv se změnil v překvapený výraz. Do Dariena začala proudit obrovská nepopsatelná síla.

Najednou viděl všechno kolem. Viděl to očima všech. Všechno bylo zpomalené. Viděl zpomaleně jak Gorn ničí lebku skřetího šamana. Viděl jak si Alfons Rufus drží pahýl po ruce ležící opodál vedle mrtvého skřeta, který se o to postaral. Viděl Jiru jak klečí vedle bezejmenného a něco mu říká a třese s ním. A pak už viděl jenom jak se čepel jeho meče zarává do těla hlavního skřetího šamana. Zbraň přetřhla šlachy a svaly a nezastavila se ani o kost. Výraz skřetovy tváře se změnil z překvapeného na vyděšený a nakonec z jeho obličeje zmizely veškeré emoce.

A pak všechno zalilo světlo. Všude světlo. Světlo a bolest.

Potom už nic. Jen tma.

Epilog

Probudilo ho světlo. Ale jiné světlo. Světlo, které nebolelo. Světlo, které hrálo. Příjemně. Otevřel oči. Byly tam tváře. Tváře členů jeho rodiny? Ne, tváře Odbojářů. Ale Odboj je jeho rodina. Byla tam Jira. Byl tam Alfons Rufus bez ruky. A byli tam ostatní.

"Konečně ses probudil, už jsme mysleli, že to nezvládneš," usmála se Jira. Darien si všiml, že drží Alfonse za jeho jedinou ruku. Válka prý rozděluje. Ale je spojila.

"Co, co je s bezejmenným?" zeptal se Darien, když si uvědomil, že tam nikde není.

"Leží támhle. Je v bezvědomí, ale Milten, jeden ze zachráněných čarodějů tvrdí, že to přežije. Ale potřebuje čas. To ale my všichni," řekl Alfons.

"Dariene, zachránil jsi nás všechny. Podle toho co mágové tvrdili, jsi zabil toho šamana těsně předtím, než stihl dokončit rituál. To ty jsi zodpovědný za to, že jsme získali svobodu," řekla Jira s vážným pohledem.

Ano, jsme teď znovu svobodní. Ale zaplatili jsme za to. Zaplatili za to Alfons svou rukou, Axel, který zemřel, aby se nám podařilo dostat se do Horní čtvrti dostatečně brzy. Zaplatil za to Jasir, který na následky zranění zemřel den po velké bitvě. Zaplatili za to všichni stateční vojáci, po nichž budou truchlit jejich rodiny a jejichž jména se vepíší do historie.

Protože za svobodu se platí.

My už jsme zaplatili.